

Бенволио.—

Ще го ядосаш, ако тук.

Меркуцио.—

Не!

Разбираш, да се сърди, ако аз
пред неговата дама бих изправил
друг страничък и двамата насаме
ти бих оставил. — Виж, това е друго!
Но аз похитено тук го призовавам
и в името на любовта го моля
пред нас смирено да застане мой!

Бенволио.—

Да идем въред дърветата, където
се крие сам през тази вълна нощ —
и сякаш любов камам го води.

Меркуцио.—

Но сякаш щом е любовта, в света
не би могло да се поведне лесно.
Под крест на мизантропа сега ще седне,
ще поремее неговата мисъл
да бъде като она под узрел,
щом младите помиката карват,
самн ли са, под зобранек. — Виео,
Китопалка та да бе ет сестра,
а ти да беше китог! Но лека нощ!
В леглото си отивам. Не, не мога
преди моя стъп да легна на открито.
Да тръгваме, Бенволио.

Бенволио.—

Защо
наистина да търсим моя, който
не би желал да го намерят тук?

/Излизат./